

Het dagboek van Mr. Monty (deel 4)

Mijn verblijf in Montana was een klein weekje en in de laatste dagen werd een afspraak gemaakt met de plaatselijke dierenarts om Mr. Monty te voorzien van een chip. Op de site van het Koninkrijk der Nederlanden - The Royal Netherlands Embassy - Washington DC – stond een kleine waslijst met voorwaarden waar een pup die de oceaan gaat oversteken aan moet voldoen.

Natuurlijk zijn de chip identificatie en gezondheidsverklaring het belangrijkste. Uit ervaring wist ik dat het type chip dat wij in Europa hebben in USA onbekend is. Wij gebruiken hier meestal Virbac, in USA gebruikt men speciaal voor export puppies Avid. De andere chips die ze daar gebruiken kennen wij helemaal niet en zijn voor ons "onleesbaar". Moeizaam allemaal, want als je naar Engeland gaat heb je een speciale "reader" nodig. Enfin, Mr. Monty werd voorzien van een Avid chip en ik zag terloops dat in het piepkleine oortje ook nog een Tatoeage zat. Cadeautje uit Canada, want daar gebruiken ze de chip nog niet. Dat was om het allemaal makkelijker te maken. Ook moest er een hele lijst ingevuld worden met gezondheidseisen, maar ja papier is geduldig en de lijsten werden met veel eerbied door de dierenarts doorgelezen en voltooid. Het gebeurde in dat kleine dorpje Polson in Montana ook niet iedere dag dat een pup naar Europa werd gevlogen. In de vrije uurtjes die beschikbaar waren, werd een bezoekje gebracht aan een nabijgelegen winkelcentrum. Wat betreft hondenvoer is USA een eldorado, enorme dieren supermarkten bevinden zich in de grote winkelcentra. Dieren supermarkten die hier qua formaat menige grote "Kruidenier" voorbij streven en de keuze is echt reuze.

Alle denkbare soorten hondenbrokken, medicijnen en luxe artikelen. Supermarkten voor honden, katten en andere huisdieren, je kan er wel uren rondwandelen, zoveel te zien. Ook tref je artikelen aan die in Europa verkrijgbaar zijn, maar het zijn toch net de exclusieve hebbedingetjes die het zo leuk maken. Tevens is er bijna altijd een hondentrimsalon aan verbonden en heel vaak ook een dierenarts. Wat opvalt is dat de bediening reuze vriendelijk is. In Missoula was er zelfs een winklassistente die een grote bastaard hond aan de riem meevoerde. De hond was gered uit dieronterende omstandigheden en had bij haar een goed tehuis gevonden. Aan de riem wandelde de hond mee, kwispelde naar de klanten en het was hartverwarmend om te zien. Dit is in de USA allemaal mogelijk.

Het eerste deel van de reis.

Er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan. Bij het boeken van de reis in Nederland, leek terug vliegen op een zondag wel een goed idee. Lekker rustig. Niets was minder waar. Het vliegtuig zat zoals later bleek helemaal vol. Tja, en dan wordt er ingecheckt en de papieren van gezondheid en export gekopieerd en op het kenneltje geplakt. Kosten voor de terugreis: \$ 100,-.

We hadden thuis natuurlijk wel wat uit zitten pluizen, doch vliegen met honden naar USA is toch wel het beste met NorthWestAirlines. Onze ervaringen in het verleden met "Martinair" zijn ook niet slecht, maar die vliegen nog naar een beperkt aantal bestemmingen in USA. Ze zijn wel stukken voordeliger. De fokker van Mr. Monty, Larry Calvert, stond aandachtig toe te kijken hoe het inchecken allemaal in zijn werk ging. Het kan voor een airline nooit echt lucratief zijn, een pup of volwassen hond in te checken. Wel drie grondstewardessen bemoeiden zich er mee en ik in stilte maar duimen dat alle papieren juist waren ingevuld. Gelukkig, ik legde in recordtempo \$ 100,- op de balie. Betalen en wegwezen was nog mijn enige gedacht. Stel je voor, er is iets niet in orde...

En dan komt het moment van afscheid van Larry en zijn vrouw Anna. Ze hadden beiden heel rustig op de achtergrond staan kijken. Nog een klein knuffeltje voor Mr. Monty en handen werden geschud. Larry keek me strak aan en sprak de volgende woorden die me nu nog vaak door mijn hoofd spoken: "I hope Mr. Monty is not too much dog for you!!" (Ik hoop dat je Mr. Monty de baas kan). Deze woorden had ik al 10x herhaald toen ik mijn stoel opzocht in het vliegtuig voor de tussenstop in Minneapolis. Ik had toch wel de juiste keuze gemaakt met een USA Labrador ???

Henny M. Schoor

(wordt vervolgd)

Huntingtesten & Fieldtrials in the USA

Zoals reeds uitvoering omschreven in "De Jachthond" nummer 2- 2009 bestaan Huntingtesten in Amerika uit 3 categorieën:

Junior Hunter – "JH" – vergelijkbaar met onze "B1"
 Senior Hunter – "SH" – vergelijkbaar met onze "A" klasse
 Master Hunter – "MH" – vergelijkbaar met onze "Nimrod klasse".
 Alle proeven worden gekeurd door minimaal 2 keurmeesters.

Om aanspraak te maken op een van deze titels moet een Retriever minimaal 4 keer met goed gevolg de testen hebben gelopen, dus b.v. 4 x deelname aan Junior Hunting testen, de Amerikanen noemen dit het behalen van "4 legs" – geeft recht op de titel JH op de stamboom van de Amerikaanse Kennel Club.(A.K.C.) Een perfecte aanmoediging. Deelnemers sluiten de 4 proeven immers graag af met succes, want wat is er mooier dan een erkenning op de stamboom?

Zijn de Junior testen in bovengenoemd nummer uitvoerig besproken, is het nu interessant een blik te werpen in de Senior Huntingtesten. Vergelijkbaar met MAP A in Nederland, alleen zit er geen "sleep" in. Volgens uw scribente is Nederland een van de héél weinige landen in Europa waar een sleep op het menu staat. De Orweja is sinds kort ook begonnen met de "OWT". De Orweja Workingtest, die gelijk lopen met proeven in b.v. Engeland, Amerika en ook proeven zoals onlangs gehouden op de "IWT 2009" in Nederland. Geen honden aanraken, niet piepen, geen geschreeuw en rust op post. Amerika heeft wel zijn kleding voorschriften: bij Huntingtesten zijn voorjagers als jagers gekleed, groen of camouflage kleding. Bij Fieldtrials altijd een wit jasje en zwarte handschoenen. Ook wel logisch op die grote afstanden en vaak in de broekzak een verrekijker!

Senior Huntingtest

Bij een Senior Huntingtest heeft men 's morgens 2 proeven op land met ieder 2 markeerapporten en één Blind. En die proeven zijn stevig. Er zit altijd een dubbel markeerapport in op ca. 100 tot 120 meter, heel tricky, met een "retired gun" d.w.z. een werper die gooit en daarna uit het zicht verdwijnt. Vaak in een hoek van 90 graden! Terrein altijd hoog en ruig gras. Er wordt streng gekeurd. Als b.v. het eerste apport links in een hoek valt en dit apport wordt opgehaald, wordt de hond uitgezonden naar het tweede apport dat er ca. 45 graden naast valt. Toont de hond de neiging terug te keren naar de valplaats van het éérste apport, dan is het afgelopen. Dus een kwestie van zuiver markeren en strakke africhting.

Wel hebben de Amerikanen veel meer coulante opvattingen over het markeren. Het is absoluut niet belangrijk dat de hond bovenop het apport "duikt", een hond die de valplaats goed heeft onthouden en duidelijk in dát valgebied zoekt, krijgt soms bonuspunten. "The dog hunts it up"

Dit ziet men graag. Maar verlaat de hond het valgebied en beschouwt de hele wereld als zijn zoek omgeving, dan sluiten de keurmeesters "hun boeken".

Tijdens deze proef wordt één levende eend geschoten en één dode eend opgeworpen.

Camouflagekleding voor de huntingtesten.

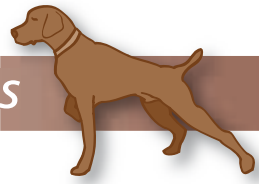
Als deze proef door alle retrievers is afgelegd – 97% zijn vaak Labradors, de rest behoort tot de andere Retrieverrassen – begeeft de hele groep inclusief keurmeesters zich ook wel eens naar een heel ander terrein. Soms wel 10 kilometer rijden! In de lunchpauze wordt bekend gemaakt welke nummers in de ochtend voldoende hebben gescoord en door mogen gaan voor de middag water sessie. Altijd een heel spannend moment.

Dan volgen de waterproeven

Ook hier een dubbel markeer op het water en één blind. Voor het waterwerk weten ze altijd stukken te vinden met veel en hoog riet. De honden moeten echt scherp markeren en GOED ONTHOUDEN.

Een idee hoe zwaar de proeven zijn.

Het gebeurt ook wel eens dat een levende eend, die altijd door 2 geweren beschoten wordt, toch slimmer blijkt te zijn en het er levend vanaf brengt. Voor de voorjager is dit absoluut geen pretje. De hond is vaak volkomen gefixeerd door alle schoten op die ene eend en is zijn andere apport vaak helemaal vergeten. Men noemt dit "sluice" het afschieten van de

Handler in het witte jasje.

eend. Voor ons Europeanen heel vervelend om te zien.

De Amerikanen hebben in hun hele wedstrijdpatroon ook alle vormen van gehoorzaamheid verweven. In een van de onderdelen van de Seniors test staat één van de deelnemers naast de hond die aan de beurt is, men noemt zo een hond "Dog of Honour" – dus als het waren Erehond. Deze hond die dus niet aan de beurt is mag niet inspringen en ook hinderlijk piepen wordt zeker niet op prijs gesteld. Dus gewoon op post staan en meekijken. Wij noemen dit respecteren.

Het overkwam mij in Maine in 1995. Met Kathy stond ik te wachten op het schot en naast mij een grote gele reu die van zijn ene bil op de andere zat te wippen. Mijn angst werd bewaarheid, bij het tweede schot sprong de reu onhoudbaar in en spitte het hele riet uit op zoek naar de eend.

De schrik sloeg me om het hart. Gelukkig kwam de reu zonder eend eindelijk terug – OUT!! – hij kon meteen naar huis.

De keurmeester knikte, ik mocht Kathy inzetten. Voorzichtig vroeg ik om een nieuwe eend, doch de keuze was snel gemaakt toen de keurmeester zei "U haalt of deze eend en anders kunt u ook naar huis!!".

Gelukkig liep het allemaal goed af en haalde

Kathy de eenden wel binnen, doch je krijgt het in The States zeker niet cadeau.

Master Huntingtesten

Master huntingtesten zijn voor de hele grote jongens. In Nederland vergelijkbaar met een Nimrod proef, misschien sommige onderdelen nog wel zwaarder. Soms 5-voudig markeerwerk, waarbij een aantal levende eenden wordt geschoten. Het laatste schot is vaak in het midden vooraan!!, daarna moet er in de diepte gewerkt worden. Afstanden vaak oplopend tot 150 meter en dat allemaal in een nauwe hoek van 90 graden. Lijnen en lijnen en een hond die goed markeert en onthoudt!!

Gemiddeld doen er 30 deelnemers mee aan een Mastertest en de proeven duren lang en zijn ingewikkeld. Men vindt het in de USA dan ook heel normaal als op zaterdag het programma niet helemaal is afgewerkt, men zondag gewoon doorgaat!! De deelnemers zoeken een motel in de buurt of slapen in de auto, alles kan. De volgende ochtend staat er dan een kraampje in het veld waar je een ontbijtje kan kopen, meestal gebakken eieren met spek en veel zwarte koffie. En dan gaan de proeven weer gewoon door. Niemand moppert.

Bij landwerk proeven zie je honden vaak een afstand van ruim 100 meter lopen, komen dan een pieklein meertje van 6 meter doorsnede tegen, springen het water in, klimmen aan de overzijde weer op de kant en gaan door. Er zullen in Europa best honden zijn die het ook zo kunnen doen. Doch de meeste honden

wijken op die afstand van de lijn af en lopen om het meertje heen. De snelste weg, maar in USA een gigantische puntenaftrek, "a line is immers a line". Natuurlijk is het wel een uitgebreide felicitatie als men zijn hond "Masterhunter" mag noemen.

Field Trials

Honden die in USA deelnemen aan Fieldtrials zijn voor dit soort wedstrijd sport gefokt. Het zijn de wat "hardere jongens". Ze kunnen tegen een stootje en draaien hun poot er niet voor om lange en hele verre apporten binnen te brengen.

Met lange apporten wordt bedoeld apporten van 300 tot 350 meter. Zoals reeds eerder in vorige afleveringen gezegd: dit heeft niets met jagen te maken, dit is een hondensport op zich! Het zijn dan ook bijna allemaal Professionals die hier aan deelnemen, al maakt men in de USA duidelijk onderscheid tussen Amateur en Open (de Pro's). Toch is het een harde strijd onderling, alhoewel men kameradschappelijk met elkaar om gaat in een sportieve sfeer. Maar er gaat ook veel geld in om in deze topsport. Topreuen die "National" winnaar zijn en 100% voldoen aan alle fokcisen zijn vaak meer dan \$ 100.000,- waard!

De beste FieldTrial trainer heeft vaak ook de meeste honden in pensioen. Maar over Professionals en hun vervoer hebben we het in het volgend nummer van De Jachthond.

Henny M. Schoor

De felbegeerde ribbon